

Arrest

nr. 207 323 van 30 juli 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. POESEN
Broekem 15
3740 BILZEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 3 januari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 november 2017, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 januari 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. POESEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 juni 2017 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 30 november 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Deze onontvankelijkheidsbeslissing is de eerste bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 4 december 2017 en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.06.2017 werd ingediend door :

K., A. (R.R.: ...)

nationaliteit: Ivoorkust

geboren te G. op (...) 1952

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 17.01.2012 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 11.10.2012 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op een machtiging tot verblijf.

De duur van de asielprocedure – namelijk iets minder dan 9 maanden – was zeker ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene verklaart dat zij geen enkele binding meer heeft met Ivoorkust vermits zij sedert 1999 ononderbroken in Griekenland heeft verbleven en aldaar een verblijfsmachtiging heeft verkregen. Vervolgens verklaart zij dat zij omwille van de economische catastrofe en de alomtegenwoordige xenofobie aldaar, Griekenland verlaten heeft en naar België is gekomen omdat hier de Franse taal wordt gesproken. Er wordt niet betwist dat betrokkene gedurende verschillende jaren in Griekenland heeft verbleven, doch het is heel onwaarschijnlijk dat zij sinds 1999 ononderbroken in Europa heeft verbleven. Immers, bij haar asielaanvraag verklaarde betrokkene zelf dat zij ongeveer 5 jaar, tot aan haar vertrek naar België op 15.01.2012, op het volgende adres verbleef: (...) Abidjan. Zij verbleef daar, nog steeds volgens haar eigen verklaringen, bij haar neef. Ook verklaarde ze bij haar asielaanvraag dat er nog twee zussen van haar in Goueda verbleven (zie administratief dossier – document: 'Interview asielzoeker'). Betrokkene toont niet aan dat haar zussen en/of haar neef niet langer in Ivoorkust zouden verblijven, noch dat zij niet voor korte tijd bij haar zussen en/of neef zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Bijgevolg kan de bewering dat betrokkene geen enkele binding meer zou hebben met Ivoorkust niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Verder verklaart betrokkene dat zij een liefdesrelatie heeft met de heer P. S., van Belgische nationaliteit en dat zij met hem een feitelijk gezin vormt. Zij beroept zich hiervoor op art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat

betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat het voor haar partner onmogelijk is om haar te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene, om in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf in het kader van een duurzame relatie, de geëigende procedure dient te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art. 40ter van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie.

Tot slot, wat betreft de bewering dat betrokkene niet over voldoende financiële middelen zou beschikken om terug te keren naar Ivoorkust om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen; het staat betrokkene steeds vrij om een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige financiële steun te verkrijgen voor een terugreis. Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.
(...)”

Op 30 november 2017 treft de gemachtigde tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit bevel is de tweede bestreden beslissing en is als volgt gemotiveerd:

“(...)”

Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw,

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.

(...)”

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt, na lezing van de middelen zoals uiteengezet in het verzoekschrift, vast dat de verzoekster geen middel ontwikkelt dat specifiek is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 november 2017.

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze

waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Het gegeven dat thans twee onderscheiden rechtshandelingen in het geding zijn, impliceert dat de verzoekster bij de uiteenzetting ter ondersteuning van het middel of de middelen moet aangeven, of dat minstens uit de uiteenzetting duidelijk moet blijken, tegen welke van deze twee onderscheiden beslissingen een welbepaalde kritiek precies is gericht. Het bepaalde in de voornoemde artikelen 39/78 *juncto* 39/69 van de vreemdelingenwet impliceert in dergelijke gevallen dat een middel of een middelenonderdeel slechts dan kan geacht worden op ontvankelijke wijze te zijn aangevoerd indien de verzoekster voldoende duidelijkheid verschaft omtrent de wijze waarop de genoemde rechtsregel door de ene dan wel door de andere bestreden beslissing is geschonden.

De advocaat van de verzoekster beaamt ter terechtzitting dat in het verzoekschrift enkel een middel wordt aangevoerd gericht tegen de eerste bestreden beslissing, nl. de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

De Raad stelt zodoende vast dat in de voorliggende zaak geen middelen aangevoerd werden tegen de tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 november 2017. Het ontbreken van een middel in het inleidend verzoekschrift heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg (RvS 30 december 2014, nr. 229.708; RvS 7 februari 2014, nr. 226.355; RvS 28 september 2009, nr. 196.412).

Het beroep is niet ontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 november 2017.

Nu het beroep enkel ontvankelijk is ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, wordt deze beslissing verder aangeduid als *"de bestreden beslissing"*.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel betoogt de verzoekster als volgt:

"Eerste en enige middel: schending van de materiële motiveringsplicht: artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

Doordat

Verweerder in de bestreden beslissing voorhoudt dat het heel onwaarschijnlijk zou zijn dat verzoekster sinds 1999 ononderbroken in Europa heeft verbleven.

Dat verweerder dit meent te kunnen afleiden uit verklaringen die verzoekster zou hebben afgelegd tijdens het onderzoek van haar asielaanvraag in 2012.

Dat verweerder echter voorbij gaat aan het feit dat verzoekster achteraf bij eerdere aanvraag tot verblijfsmachtiging ingediend eind 2015 (stuk 4), afgewezen bij beslissing dd. 30/09/2016 eveneens genomen door verweerder en eveneens gekend onder identieke referentie 6944567, spontaan is teruggekomen op haar verklaringen omtrent haar verblijf en heeft toegegeven dat de eerdere verklaringen over een vermeend verblijf van 5 jaar in de periode 2007-2011 te Ivoorkust op een adres te Abidjan louter en alleen werden afgelegd in de hoop meer kans te hebben op het verkrijgen van asiel.

In werkelijkheid verbleef verzoekster ononderbroken in Griekenland zoals zij achteraf in een eerdere regularisatieaanvraag heeft rechtgezet.

Verzoekster brengt in stuk 3 kopie van de verblijfsmachtigingen bij en verweerder kan dit perfect controleren bij de autoriteiten in Griekenland en in de relevante databanken.

Aldus is verweerder uitgegaan van de verkeerde informatie om louter en alleen daarop te besluiten dat de bewering van verzoekster dat zij daadwerkelijk geen enkele binding meer heeft met Ivoorkust niet aanvaard kan worden in het licht van een "buitengewone omstandigheid".

Schendt zij: De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 die haar verplichten, in casu in haar beslissingen ALLE juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, met name of de beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de in casu genomen maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten.

Het enige middel is bijgevolg ernstig en met redenen omkleed."

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen houden, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekster voorhoudt, geen materiële motiveringsplicht in, maar zij verplichten de administratieve overheid er enkel toe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de verzoekster in haar enig middel een inhoudelijke kritiek naar voor brengt op de motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen, waarbij zij argumenteert dat bepaalde motieven niet correct zijn. Een dergelijke kritiek houdt evenwel geen verband met de formele of de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991. Meer nog, aangezien de verzoekster erin slaagt om de motieven te begrijpen en ze inhoudelijk te betwisten, blijkt reeds dat de bestreden beslissing formeel gezien afdoende is gemotiveerd. De verzoekster voert met haar kritiek in wezen dus enkel de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt verder dan ook vanuit dit oogpunt onderzocht.

De verzoekster toont met haar uiteenzettingen niet aan op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 zou schenden.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing uitgaat van de verkeerde feitelijke gegevens waar de gemachtigde verwijst naar de verklaringen die zij heeft afgelegd tijdens het onderzoek van haar asielaanvraag in 2012. De verzoekster stelt dat zij in werkelijkheid ononderbroken in Griekenland heeft verbleven, zoals zij achteraf in een eerdere regularisatieaanvraag heeft rechtgezet. Volgens de verzoekster is de verweerder bijgevolg uitgegaan van de verkeerde informatie om louter en alleen daarop te besluiten dat de bewering dat zij daadwerkelijk geen enkele binding meer heeft met Ivoorkust, niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid.

Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekster dwaalt waar zij stelt dat in de bestreden beslissing, enkel en alleen door verwijzing naar de verklaringen in de asielprocedure, wordt besloten om de bewering dat de verzoekster geen enkele binding meer heeft met Ivoorkust niet als buitengewone

omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te aanvaarden. De Raad benadrukt dat de opgegeven motieven als waarom een bepaald element niet als buitengewone omstandigheid moet worden aanvaard, in hun geheel moeten worden gelezen om te bepalen of deze conclusie al dan niet berust op een deugdelijke motivering.

De gemachtigde heeft *in casu* als volgt gemotiveerd omtrent het beweerde gebrek aan bindingen met het land van herkomst:

“Betrokkene verklaart dat zij geen enkele binding meer heeft met Ivoorkust vermits zij sedert 1999 ononderbroken in Griekenland heeft verbleven en aldaar een verblijfsmachtiging heeft verkregen. Vervolgens verklaart zij dat zij omwille van de economische catastrofe en de alomtegenwoordige xenofobie aldaar, Griekenland verlaten heeft en naar België is gekomen omdat hier de Franse taal wordt gesproken. Er wordt niet betwist dat betrokkene gedurende verschillende jaren in Griekenland heeft verbleven, doch het is heel onwaarschijnlijk dat zij sinds 1999 ononderbroken in Europa heeft verbleven. Immers, bij haar asielaanvraag verklaarde betrokkene zelf dat zij ongeveer 5 jaar, tot aan haar vertrek naar België op 15.01.2012, op het volgende adres verbleef: (...) Abidjan. Zij verbleef daar, nog steeds volgens haar eigen verklaringen, bij haar neef. Ook verklaarde ze bij haar asielaanvraag dat er nog twee zussen van haar in Goueda verbleven (zie administratief dossier – document: ‘Interview asielzoeker’). Betrokkene toont niet aan dat haar zussen en/of haar neef niet langer in Ivoorkust zouden verblijven, noch dat zij niet voor korte tijd bij haar zussen en/of neef zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Bijgevolg kan de bewering dat betrokkene geen enkele binding meer zou hebben met Ivoorkust niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

Met de loutere verwijzing naar de Griekse verblijfsdocumenten die dateren van eind december 2006 tot eind februari 2010 en de verwijzing naar de rechtzetting in een eerdere regularisatieaanvraag, toont de verzoekster uiteraard niet aan dat de gemachtigde kennelijk onredelijk handelde waar hij stelt dat het erg onwaarschijnlijk is dat de verzoekster sinds 1999 ononderbroken in Europa heeft verbleven. Bovendien bevestigt de gemachtigde uitdrukkelijk dat het niet betwist wordt dat de verzoekster gedurende verschillende jaren in Griekenland heeft verbleven. Het is bovendien geenszins incorrect, noch kennelijk onredelijk om te wijzen op de discrepanties tussen verzoeksters verklaringen in de asielprocedure en de thans naar voor gebrachte bewering dat de verzoekster sedert 1999 ononderbroken in Griekenland heeft verbleven. De verzoekster erkent trouwens dat zij de in de bestreden beslissing genoemde verklaringen heeft afgelegd. Verder betwist de verzoekster ook niet dat zij blijkens haar verklaringen in de asielprocedure nog een neef en zussen heeft in haar geboortedorp in Ivoorkust. Ook op dit punt is het niet incorrect, noch onredelijk om te stellen dat de verzoekster niet aantoonde dat zij niet voor korte tijd bij haar zussen en/of neef zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Aangezien de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de omstandigheden behelzen die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, kon de gemachtigde op grond van het geheel van de hierboven besproken vaststellingen dan ook op goede gronden besluiten dat verzoeksters bewering van een onafgebroken verblijf in Europa sinds 1999 geen buitengewone omstandigheid vormt.

De verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE